

Maria NICULESCU

GENEZĂ și ... GENEZĂ. Recenzie la volumul de versuri, "**Universul Ciclic**", de **Nicolae VASILE**, Editura LAURENT, București, 2015

Biblia este un produs unic, imposibil de asemănat, comparat sau confundat cu vreuna din celelalte scrieri de literatură sau de religie ale lumii, prin intermediul căreia Dumnezeu creator transcendent, dorește și menține o comunicare, un dialog cu poporul care i se închină.

Biblia debutează cu o prezentare a modului în care a creat Dumnezeu cerurile și pământul. Urmează apoi imediat detalii despre facerea celei dintâi perechi de oameni (Gen. 1:26) și despre primele dialoguri dintre Creator și Creatură (Gen. 1:28-30). Ni se spune apoi că părtășia inițială dintre Dumnezeu și om a fost fracturată de căderea lui Adam și Eva în păcat (Gen. 3:23), dar și că, în ciuda acestei răscoale a omului împotriva autorității divine, Dumnezeu a continuat să comunice cu omenirea. Și în Vechiul Testament, și în Noul Testament, Dumnezeu l-a creat pe om pentru părtășie cu divinitatea.

Oamenii privesc Biblia ca pe un produs literar al civilizației din orientului mijlociu, care poate fi studiat împreună cu alte documente din aceeași clasă. Unul din meritele acestei metode este că ni-i descoperă pe autorii cărților biblice ca oameni normali, preocupați în viață de diferite scopuri, în principal acela de a primi revelația lui Dumnezeu, care l-a creat pe om pentru părtășie cu divinitatea. Dumnezeu S-a descoperit pe Sine oamenilor, iar după căderea lor, și-a exprimat dorința de a reface părtășia inițială ("umblarea cu Dumnezeu") printr-o și mai deplină revelație a Persoanei și a planurilor Sale, prin:

Revelația divină

Poetul creștin Costache Ioanid scria, pe drept cuvânt că:

„Înainte de a fi ceea ce suntem,
Am fost aceea ce vom fi,
Căci moartea nu-i o nimicire,
Ci-i noaptea înspre-o nouă zi!”

Ca o pedeapsa pentru neascultare, Dumnezeu l-a facut pe om, pentru o vreme, „mai prejos de ingeri”.

Revelație generală și revelație specială

Biblia ne spune că Dumnezeu s-a revelat tuturor oamenilor prin lucrările pe care le-a făcut, El a vorbit în mod expres doar anumitor persoane alese din șuvoiul umanității.

În categoria "revelației generale" putem enumera șapte "ediții" ale revelației adevărului divin:

1. - Scrisă în natura creată;

- 2.- Scrisă în conștiința umană;
 - 3.- Scrisă pe table de piatră;
 - 4.- Isus Christos - Cuvântul întrupat;
 - 5.- Scrisă în cărțile însumate în toata Biblia;
 - 6.- Scrisă în inimile credincioșilor: "Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor: Eu voi fi Dumnezeu lor și ei vor fi poporul Meu" - Evrei 8:10;
 - 7.- Scrisă prin viața publică a credincioșilor, epistola lui Christos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe niște table de piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne" - 2 Cor. 3:2- În categoria "revelației speciale" putem enumera visurile, vedeniile și comunicațiile verbale.
- Revelația lui Dumnezeu și-a atins punctul maxim în întruparea Fiului Său, Isus Christos:

Revelația progresivă

Dumnezeu nu le-a descoperit de la început oamenilor totul despre ființa și planurile Sale. Vechiul Testament, ca întreaga revelație din trecut, rămâne Cuvântul lui Dumnezeu.

Revelația salvatoare. Dumnezeu dorește să refacă umanitatea căzută în păcat și s-o readucă în părtașia desăvârșită a unității divine.

Revelația scrisă

"Inspirație" nu este un cuvânt biblic, el descrie un concept exprimat în terminologia scripturii. Cuvântul folosit în traducerea românească este "insuflat" ("Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ..." - 2 Tim. 3:16). Inspirația cărților biblice nu trebuie confundată cu "inspirația" despre care vorbim atunci când ne referim la produsurile excepționale ale genilor umane. Noi spunem că Shakespeare a fost inspirat să scrie sau că Michelangelo a fost inspirat când a creat opere de artă, dar această inspirație nu este de origine divină, ci doar o exprimare neobișnuită a capacității omului de a crea. Această formă de "inspirație" este o expresie a capacităților umane duse la extrem, o depășire a normelor de mediocritate generale.

"Inspirația divină" prezintă în Biblie o face un produs al divinității, un mesaj pornit de la Dumnezeu.

Domnul Nicolae VASILE, aș putea spune că este hăruiat de Dumnezeu cu inspirația acelor genii umane, dar acest domn se bucură și de privilegiul de a i se fi insuflat și câte ceva din acele concepte, terminologii pe care le găsim în Biblie, pentru vremea actuală, traduse în limba tehnicii moderne. Ceea ce consider deosebit la domnul Nicolae VASILE, acest om care posedă sentimente de paternitate, cavalerism, fiind înzestrat cu o inimă mare în care sălăsluiește iubirea pentru persoanele apropiate, soție și copil, acele minunate sentimente de respect pentru ființele atât de dragi sufletului și, nu în ultimul rând, iubirea pentru semenii, pentru tot ceea ce este frumos, bun, pur, este faptul de a le fi dedicat această creație, iar nouă de a ne fi oferit spre lecturare o lucrare deosebită. Să ne aducem aminte că și neprețuitul, de neuitat poetul Vasile Militaru a scris *Psaltirea în versuri* (1939), creație pentru care a fost premiat de Academia Română, opera sa de căpătâi

rămânând *Divina zidire*, la care a lucrat peste 25 de ani. Divina Zidire reprezintă Biblia versificată și ilustrată.

Revelația primită prin Duhul Sfânt, cea de a treia persoană a trinității divine. Ambele termene folosite în Vechiul și Noul Testament pentru "duh" pot fi traduse "vânt" sau "suflare". Ideea din spatele terminologiei este că Scriptura este "insuflată" de Dumnezeu și a fost primită de cei care au scris-o, tot așa cum se primește aerul în plămâni prin "inspirație. Asemenea vântului, "Duhul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge" (Ioan 3:8).

Desigur, într-o formă deosebită, interesant gândită, domnul Nicolae VASILE ne uimește prin forța de creativitate, prin înțelepciune, inventivitate, deși, săpând mai adânc în tezaurul gândurilor, citindu-le mai atent și cu profunzime, s-ar putea să găsim și o sămânță de adevăr. Iată, așadar, cum începe domnia sa a versui despre geneză:

Tot, ceea ce este viu,/ într-un mare pustiu,/ ca să rămână-n viață,/ simte, reține și învață.// Diferența esențială/ a lumii vii, de cea materială,/ nu ține de consistență,/ ci vine din inteligență!//

Ne prezintă, la fel ca în Biblie, cum, se pleacă dintr-un haos de particule:

O primă divină întâmplare,/ a materiei mare coagulare,/ multe nimicuri la un loc,/ "big-bang", și au făcut un tot!// Acesta fiind, de fapt, NOUL ÎNCEPUT, :

Au apărut stelele, lumina, găurile negre, apare pământul, apare viața, inteligența, societatea, apare omul și, în viziunea domniei sale, abia acum omul îl descoperă pe Dumnezeu:

Îl simțeau, deși nu-L vedeau,/ gândul lor de el tot ascultau,/ era totuși pentru ei un mister,/ dar nu se îndoiau nicicum de El/ Dumnezeu este lumină, ca o undă,/ ce poate peste tot ca să pătrundă,/ oriunde se simte a Lui prezență,/ aduce credință prin interferență!.../ Puterea pe care El o trimite/ vine la noi pe cale de minte,/ nu se transferă prin substanță,/ ci se multiplică prin rezonanță!.../ Universul și cu Domnul,/ au găsit cale cu omul,/ și în sprijin ca să-i vină,/ au revărsat spre el lumină!/ Lumina, simbol de armonie/ între Univers și Dumnezeu,/ i-a dat un sprijin pe veșnicie/ omului și celor din jurul său.

Cât de frumos îmbină ideea de lumină cu aceea a Paștelui:

Omul, supus voinței divine,/ nu-nțelegea lumina de unde vine,/ nu cunoștea structura ei profundă,/ atât de materie,... cât și de undă.// Cerul vrea să-l mântuiască/ lumina sfântă să i-o dăruiască,/ periodic, i se arată și renaște,/ așa,... a apărut ideea de Paște.// Cel ce credea în lumină,/ și în esența ei divină,/ putea avea o viață luminată/ ducând lumină la el în ceată!//

Frumos spune apoi cum bărbatul, simțindu-se singur, neterminat, cere ajutor lui Dumnezeu care, oferindu-i un serviciu pentru dorința ce o avea, i-a cerut și-un sacrificiu, o parte din el, o coastă a sa:

Cheia de boltă a Universului,/ bazată pe materie, timp și ideie,/ pe Pământ, cu timpul, a devenit,/ relația dintre bărbat... și femeie!/

Astfel, Grădina Domnului e gata, spune în continuare domnul Nicolae VASILE, enumerând, cu mult har, toate viețuitoarele pământului, iar pe om, înzestrat cu inteligență, îl surprinde în fața unei dileme, anume care din căi este bine să o aleagă: cea luminată, care duce spre Cer, ori cea întunecată, ce duce în iad.

Odată cu apariția femeii, apare și iubirea, iar bărbatul își pune o mie de întrebări, ajungând la concluzia că, pentru a o cuceri, trebuie să se poarte frumos cu ea, să știe cum să o abordeze, să o iubească:

De unde vine, Doamne?/ Ce are ea de spus? / De ce nu stă odată?.../ Să spună ce-i de spus!// Mister, destul, deasupra ei,/ sub ea, multe mistere,/ care e viața dumneaei?/ Mulți pot chiar să dispere!// Are ea plină viața sa,/ cu bune și cu rele?.../ Ce ar putea ea aștepta/ din gândurile mele?// Cum aş putea să o cunosc,/ să-i fi u cât mai aproape?/ Aş face tot ce-i omenesc,/ aş trece țări și ape!...//Oh, ... tu, viteazule bărbat,/ femeia nu-i o armă sau unealtă,/ o să ajungi tu și la ea.../ urcând treaptă cu treaptă!./

Apare creația, acest dar minunat, divin:

Mai este un fapt ceresc,/ pe care vi-l dăruiesc,/ creația,... atribuție divină,/ poate și spre voi să vină!// Din neființă în ființă,/ din dorință și putință,/ v-am creat cândva pe toți,/ sunteți ai mei, și vii și morți!// Să vă fi e vouă bine,/ v-am dat și credința-n Mine/.

Apoi vorbește despre transferul de creație, pornind de la creațiile literare, continuând cu cele tehnice, dând exemple de oameni învățați, valoroși, care au lăsat lumii viitoare inestimabile creații, invenții: Aristotel, Vergilius, Dante, Leonardo, Michelangelo, Newton, Einstein, Goethe, Marx, Voltaire, Coandă, Vuia, Odobleja, Turing, Wiener, Eminescu, Nietzsche, Moisiil, Zadek, Georgescu – Roegen, cei ce au venit cu ideile geniale întru modernizarea, tehnicizarea a tot ceea ce era necesar spre îmbunătățirea, ușurarea traiului, dar și pentru încântarea sufletului, povățuindu-ne să muncim, tot spre binele nostru:

Nu vă fi e frică de natură,/ oricât ați învățat de mult,/ din natură v-ați născut,/ trebuie ceva și pentru gură!/ materia are rolul al ei!...// Munca fizică vă face bine,/ prin pădure, prin grădini,/ nu vă fi e nicio teamă/ când vă murdăriți pe mâini./

Ne spune despre Curgerea timpului, despre sincronizare, despre ciclicitate, ne aduce aminte că trebuie să trăim frumos, sănătos, să muncim, să iubim:

Lăsați timpul în voia lui,/ să vă ajute traiul,/ n-aveți ce vreți, să vreți ce-aveți,/ faceți din viață Raiul!/

Ei, și iată, ajungem și la Apocalipsă:

Ne-am cernut din infinit,/ ca al Universului sublim adaos,/ totul din haos a venit,/ ne vom întoarce iar în haos?...// Universul nu-i Pământul,/ precum omul nu e

Domnul,/ va fi continuu curgător,/ cu om, sau fără om, în viitor!// Omul poate continua,/ ca ființă inteligentă, înainte,/ sau se poate întoarce,.../ la particulele fără minte?.../

Spune, domnia sa, în continuare:

Dispare Lumina!:/ Lumina naturală,/ simbol de unire între Univers și Dumnezeu,/ particulă și undă a fost și este,/ dar am descoperit aceasta greu!// Lumina spiritului este Dumnezeu,/ e peste tot, dar se fixează greu,/ creștem prin cultură, știință, artă,/ iar iubirea ne dă o viață luminată.// Cu toată lumina spirituală adunată,/ lumea nu este deloc imaculată,/ oamenii nu sunt ca niște îngerii,/ deși sunt mulți, ei trăiesc singuri!// Întunericul nu mai este lipsa de lumină,/ ci o-nchisoare de lumină, plină,/ cu atâta energie negativă concentrată,/ raza ei, afară, nu mai poate să răzbată!//

Apare poluarea!

... A sosit însă momentul/ s-ajute oamenii Pământul,/ cu iubire către mântuire,/ cu arta și știința lor, spre viitor!// Pământul verde, fost plin de viață,/ azi, un pustiu pierdut în ceață,/ asta-am putut-o face noi,/ pentru-ngustele noastre nevoi!//

Dispare iubirea!

...Unde sunt oamenii?.../ Nu mai sunt/ azi au devenit câini,/ câinii poate or fi mai buni!// Unde sunt câinii?.../ Nu mai sunt,/ i-au omorât acei oameni,/ deveniți nebuni!// Unde sunt copiii?.../ Nu mai sunt,/ au devenit îngeri,/ înainte de a se naște,/ deși facem cozi la sfintele moaște!// Unde sunt îngerii?.../ Nu mai sunt,/ au devenit draci,/ care sunt la tot pasul,/ atenție pe unde calci!...// Mai există oare iubire,/ mai poate fi mântuire,/ disputa oamenilor/ nu face rău planetei lor?.../ Dar veșnicia-i cât văzduhul/ doar pentru cei săraci cu duhul!.../

Lepădarea de Dumnezeu?

...Creația, lăsată de Dumnezeu,/ ne-a făcut și bine, dar și rău,/ supus, omul n-a mai putut să fie,/ crescut-a-n mândrie și trufie.// Oamenii, nu mai sunt ei, / doresc să fi e dumnezei,/ făcut-au din cerul spiritual/ universuri mici, de buzunar!// Trufia noastră fără măsură,/ a rupt cu Domnul orice legătură,/ pe fiul Său, dat garanție,/ noi l-am ucis din lăcomie!// Fiindcă s-a-ndoit de noi,/ Domnul și-a luat Fiul înapoi,/ și ne dă din când în când/ câte-un semnal pe Pământ.//

Un nou sfârșit?...

Aproape cu disperare, scriitorul dă un semnal de alarmă omenirii, oprind-o de la o iminentă distrugere:

Universul este veșnic și infinit,/ ca energie și substanță,/ Pământul, doar o picătură, de speranță și de viață!.../ El nu mai poate fi pentru noi/ un infinit coș de gunoi,/ iar, dintre toți, mai nemernici/ sunt locuitorii săi puternici!... // Vom consuma ce avem pe Pământ,/ nevoile ne vor strânge de gât,/ vom consuma din gunoi,/ apoi, ne vom mânca între noi!// Există pe Pământ putere distructivă,/ mai mare decât cea

productivă,/ care de minți bolnave amorsată,/ poate spulbera planeta toată!// De la un "big bang" initial/ către un "big bang" final,/ depinde doar de-un semnal/ dat de un "om"... criminal!// Se poate ajunge, așa-ntr-o doară,/ la particululele de odinioară,/ dacă mintea nu ne-o stăpânim,/ o să ne rupem când ne mai ciocnim!// Ciocnirile multe, dese și nestăpânite/ în trecutul infinit ne pot retrimite,/ nici durerea n-o să mai poată opri ceea/ ce mintea nu poate stăvili!...// Ne-am cernut din infinit,/ ca al Universului sublim adaos,/ totul din haos a venit,/ ne vom întoarce iar în haos?...// Universul nu-i Pământul,/ precum omul nu e Domnul,/ va fi continuu curgător,/ cu om, sau fără om, în viitor!// Omul poate continua,/ ca ființă inteligentă, înainte,/ sau se poate întoarce,.../ la particulele fără minte?.../

Este demn de reținut mesajul domnului Nicolae VASILE adresat omenirii, în special acelor oameni lipsiți de scrupule, care se gândesc numai la ei, ignoră pe cei mulți, care își iubesc semenii, pe Mama Natură, pe Dumnezeu în mod special, pe aceia care dăruiesc și se dăruiesc, crează și nu distrug, iubesc sincer, înspre binele tuturor și spre îmbucurarea Domnului.

București, 2015